

ство на изтокъ, югъ и западъ отъ върха Бършанъ, което обгръща както поле, тъй и лозя, хълмове и гори¹⁾).

Но ако дѣйствително нито турски нито български писменни паметници не говорятъ изрично за падането на Сливенъ, би ли могло да се допусне, че тоя градъ е влѣзълъ въ турски рѣцѣ безъ какви и да е военни акции срѣщу него? Очевидно не, още повече, че е въпросъ за турски побѣди, подъ едни сурови мускули, наелектризирани отъ едни тъй фанатично прилагани постановления на корана. Едничката нишка за подкрѣпа на прѣдположението, че Сливенъ поне до 1388 г., ако не до окончателната 1393 г., е избѣгналъ въоръжено стѣлкновение съ турцитѣ, лежи въ възможността, щото неговитѣ жители или гарнизониятъ началникъ да сж сложили оръжието си доброволно прѣдъ неравния неприятелъ. Това се е случвало съ много крѣпости, които сж избѣгнали въ рѣшителния моментъ разсипването си отъ основи подъ послѣдвалата яростъ на побѣдоноснитѣ обсадители. Жителитѣ на такива крѣпости сж се обдарявали съ извѣстни правдини и сж се изключвали отъ суравата сѣдба на раята. Така се зародиха върху старобългарски правни елементи институтитѣ: войниклъкъ, дервентджийство, харбалийство и т. н., въ които влизаха много бъл-

¹⁾ Че името Дивичково е старо и то българско, това прѣди всичко се види отъ факта, че почти всички околни нему имена особно на западъ отъ тая мѣстность сж турски, като почнемъ отъ самитѣ тукъ имена на селата по балканския склонъ: Касъмово, Дерменъ-Дере, Кара-Сарлий, Бинкосъ, Алобасъ, Икисче, Терзобасъ и т. н., — все такива отъ врѣме турското тукъ колонизиране. Въ свѣзка края на „голѣмата касаба“ ще е и самото име Касъмово, началото пъкъ на което е отъ гроба (днесъ теке) на погребана тукъ личность, жертва на „вѣра“. Личностьта се почита като светецъ еднакво отъ турци и българи и очевидно ще е потурченъ българинъ прѣзъ врѣме, когато турскитѣ побѣди свѣршиха съ натиска най-първо върху българскитѣ боляри, подложени на дилемата: смъртъ или полумѣсецъ. За Касъмово ще се повърнемъ. Името Дивичково напомня миналото на изобилния дивечъ, съ който сж се радвали балканскитѣ склонове до Сливенъ. Голѣмитѣ стада отъ добитѣкъ, за които пише Вилхардуенъ въ 1206 — 1207, грабени отъ латинитѣ между Ст.-Загора и Авла, на изтокъ отъ Сливенъ, днесъ сж въ една съвсѣмъ миниатурна форма. За името Дивичково сравни тия на селата: Дивецитѣ, Дивля, Дивотино и т. н. Деведжии и Деведжи-Къой, (Добричско и Еленско) сж вече имена отъ турски произходъ.